

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSA Halina Kiryło

w sprawie z powództwa T. Z.

przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych nr 2 w P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2008 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w P.

z dnia 4 lutego 2008 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2008 r., Sąd Rejonowy Sąd Pracy w P. odrzucił skargę powódki T. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 8 września 2006 r., odrzucającego apelację powódki od wyroku tego Sądu z dnia 28 czerwca 2006 r., wydanego w sprawie przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych nr [...] w P. o wynagrodzenie.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Rejonowy wywiódł, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została w imieniu powódki złożona przez radcę prawnego A. C., który w postępowaniu (toczącym się pod sygnaturą akt X P .../05) występował w imieniu reprezentującego powódkę

Związku Nauczycielstwa Polskiego. Zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2008 r. pełnomocnik powódki został zobowiązany do "złożenia dokumentu pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę w sprawie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia" oraz wykazania, że jest uprawniony do działania w imieniu Związku Nauczycielstwa Polskiego, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. W odpowiedzi na to zarządzenie pełnomocnik powódki stwierdził, że "stosowne pełnomocnictwa" znajdują się w "aktach niniejszej sprawy" (o sygnaturze X P .../05), a skarga została wniesiona "w tej samej sprawie", zatem należy ją traktować jako kolejne pismo procesowe powódki. W ocenie Sądu Rejonowego, postępowanie wywołane wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy traktować jako postępowanie odrębne od postępowania w sprawie, w której zostało wydane kwestionowane orzeczenie. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest ani kontynuacją postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, ani też nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Stanowi nadzwyczajny środek o charakterze kontrolnym i tylko w takim znaczeniu pozostaje w związku ze sprawą zakończoną wydaniem prawomocnego, zakwestionowanego orzeczenia. Z tego powodu niezbędne jest złożenie pełnomocnictwa uprawniającego do występowania w imieniu skarżącego w tym odrębnym postępowaniu. Tym samym pełnomocnictwo udzielone przez stronę na potrzeby postępowania w sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego orzeczenia zakwestionowanego w skardze jest niewystarczające. W ocenie Sądu pełnomocnik skarżącej nie wykazał także, że jest uprawniony do działania w imieniu Związku Nauczycielstwa Polskiego, a ponieważ nie wykonał zarządzenia wzywającego do usunięcia braków formalnych skargi, podlegała ona odrzuceniu zgodnie z art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie powódka domagała się jego uchylenia. Zdaniem żalącej się, stanowisko zaprezentowane przez Sąd Rejonowy jest niesłuszne, gdyż "stosowne pełnomocnictwa znajdują się już w aktach przedmiotowej sprawy i zostały złożone we wrześniu 2006 r.". Dokumenty te nie zostały zakwestionowane w toku rozpoznania wniesionej wcześniej przez powódkę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu

Okręgowego w P. z dnia 20 listopada 2006 r. Wówczas Sąd Okręgowy - przed przekazaniem sprawy do Sądu Najwyższego - nie dopatrył się uchybień w zakresie umocowania pełnomocnika skarżącej, a Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lipca 2007 r., II BP 9/07 (odrzucającym tamtą skargę) nie stwierdził jej braków formalnych ani wniesienia jej przez osobę nieuprawnioną. Zdaniem żalącej się, wezwanie przez Sąd Rejonowy do uzupełnienia braków formalnych skargi w istocie jest "swego rodzaju "pułapką proceduralną, gdyż przedłożenie pełnomocnictw z datą wcześniejszą niż skarga może wywołać zarzut antydatowania, a pełnomocnictwa z datą późniejszą spowodują zarzut braku umocowania w chwili wnoszenia skargi". Skarżąca wywiodła także, że sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie jest upoważniony do badania skargi jedynie pod kątem zachowania jej warunków formalnych i dlatego wzywa stronę do poprawienia lub uzupełnienia skargi tylko w razie niezachowania wymogów pisma procesowego lub niedołączenia odpisów skargi. W rozpoznawanej sprawie "badanie" skargi przez Sąd Rejonowy w istocie miało na celu ustalenie, czy skarga została wniesiona przez osobę uprawnioną, a tego rodzaju ocena należy do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zażalenie jest dopuszczalne i chociaż zaskarżone nim postanowienie zostało wydane przez sąd pierwszej instancji, to właściwy do jego rozpoznania jest Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005 nr 10, poz. 180).

Zażalenie jest nieuzasadnione i dlatego podlega oddaleniu. Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę, że postępowanie wywołane wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy traktować jako postępowanie odrębne od postępowania w sprawie, w której zostało wydane prawomocne orzeczenie i nie jest kontynuacją tego postępowania. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008 nr 11, poz. 122), mającej moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym. Wykładnia ta

ma zastosowanie do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹² k.p.c.). Ponieważ do skargi wniesionej od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 8 września 2006 r., odrzucającego apelację powódki od wyroku tego Sądu, nie dołączono pełnomocnictwa, to zasadne było - w ramach kontroli spełnienia wymagań formalnych skargi - wezwanie do przedłożenia pełnomocnictwa, z którego wynikałoby uprawnienie do działania w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424⁶ § 2 k.p.c.). Wbrew wywodom zażalenia, ta czynność nie jest zastrzeżona do wyłącznej właściwości Sądu Najwyższego i mieści się w art. 424⁵ § 2 k.p.c., skoro załącznikiem do każdego pisma procesowego wnoszonego przez pełnomocnika jest pełnomocnictwo (art. 126 § 3 k.p.c.). Brak pełnomocnictwa jest brakiem formalnym pisma procesowego usuwalnym w trybie art. 130 k.p.c., a jego nieusunięcie uprawniało Sąd Rejonowy do odrzucenia skargi na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.